

Acció Ciutadana

setmanari republicà - d'esquerra catalana

el pervindre de l'estatut

L'ESTATUT, tal com ha sortit de la Comissió parlamentària, és un Estatut amb crosses; un Estatut que no s'aguanta; un Estatut mancat en les seves parts més essencials.

La feina de la Comissió, lluny d'ésser una tasca de poliment, d'encaix de l'Estatut amb les lleis fonamentals de la República, té tots els caràcters d'una vertadera devastació. Hom no l'ha pas llimat—ha dit Rovira i Virgili en un rescent article—hom l'ha destralejat barroerament, sanyudament, a plena consciència.

El cop de destrat més gros, com era d'esperar, ha estat dirigit a la part més sensible de l'Estatut i alhora al recó més sensible i més car de la nostra ànima col·lectiva: en la qüestió de la llengua i de l'ensenyament. En aquest aspecte, sí que les imposicions, el subterfugis i les traves de la Comissió, reveladores d'un mal dissimulat esperit centralista, semblen fetes a posta perquè Catalunya no pugui acceptar, de cap de les maneres, aquesta mica de caritat, aquest regateig indigna de tot allò que podia prendre's per sempre en aquella hora històrica del 14 d'Abril.

Hi ha que remarcar, encara, que les mans que han intervingut en l'informe de la Comissió les podem considerar com de les més prudents i assenyades. Des d'aquest amic nostre de sempre que es diu Lluís Bello fins al centralista furibund de Royo Villanova, les personalitats de la Comissió no són pas, en ço que fa referència a Catalunya, del pitjoret que tenim a la Cambra. Però l'Estatut, després de passar pel sedàs, ja prou ample de la Comissió, ha de passar novament pel de les Corts de la República. I tot fa preveure, quan aquest moviment arribi, que les mans que es posaran damunt la carta de Catalunya ja no seran mans, sinó grapes barroeres. Potes de gos, amb tots els "aullidos, gritos i mordiscos" d'un Niquel Maura i de tots els que hi han disposats a corejar-lo,

Quina serà, amb els antecedents que tenim, la sort de l'Estatut de Catalunya? D'aquell Estatut, que el nostre poble aprovà unànimament l'any passat, no cal que ens en recordem per ara. L'esperit centralista, el tòpic de la unitat nacional i la sed d'assimilació de Castella que ens creïem desaparegut amb la monarquia, persisteixen encara. Allò que ens pensàvem

olot, 13 de febrer 1932.—any III.—núm. CI.
redacció i administració: concentració republicana

val 15 cts.